

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/51/2021
Identifikačné číslo spisu:	1213206989
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1213206989.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne L. M., bývajúcej v V., U. XX/XXX, zastúpenej spoločnosťou JUDr. Martin Repáň, advokát s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mamateyova 12, IČO: 36 861 502, proti žalovanému A.M.C. - A Správa nehnuteľností s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kvačalova 15, IČO: 35 861 266, zastúpenému JUDr. Andrejom Garom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Štefániková 14, za účasti intervenienta na strane žalovaného Union poisťovne a.s., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 10, IČO: 31 322 051, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava II. pod sp. zn. 20C/63/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 26. augusta 2020 sp. zn. 15Co/292/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) medzitýmnym rozsudkom z 28. februára 2017 č. k. 20C/63/20113-317 rozhodol, že nárok žalobkyne uplatnený žalobou je dôvodný a vyslovil, že o nároku na náhradu trov konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí. Dôvodil tým, že v predmetnom prípade došlo k úrazu žalobkyne na chodníku a schodoch tvoriacich súčasť chodníka príslušného k nehnuteľnosti, kde správu v zmysle Zmluvy vykonával práve žalovaný. Na základe vykonaného dokazovania zhodnotením dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že základ uplatneného nároku žalobkyňou je dôvodný. Keďže k úrazu žalobkyne došlo na chodníku a schodoch tvoriacich stavebnú súčasť chodníka príslušného k nehnuteľnosti má v zmysle vyššie uvedeného súd za to, že žalovaný je v tomto spore pasívne vecne legitimovaný, keďže v zmysle Zmluvy o výkone správy č. 2003/06/29 zo dňa 1.6.2003 uzatvorenej medzi žalovaným na strane správcu a vlastníckmi bytov a nebytových priestorov budovy U. XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX V. je žalovaný povinný zabezpečiť prevádzku, údržbu a opravy domu a jeho spoločných častí a zariadení o.i. vrátane zimnej služby.

1.1. Prvou z podmienok, ktorú súd prvej inštancie skúmal je, či žalobkyni vznikla škoda. Súdom mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobkyni dňa 16.2.2011, kedy podľa vyjadrenia Hydrometeorologického ústavu bola teplota pod 0 oC, v dôsledku pošmyknutia sa na chodníku a

schodíkoch, ktoré sú spojovacou cestou k obytnému domu paneláku a parkovisku na ulici U. v V., v mieste jej trvalého bydliska a následného pádu vznikla škoda, t. j. žalobkyňa utrpela zlomeninu predkolenia vrátane členku, pričom tieto zranenia si vyžiadali liečenie v trvaní od 16.2.2011 do 29.2.2012 a podľa predloženého lekárskeho posudku zo dňa 7.1.2013 bola výška bolestného za uvedené zranenia ohodnotená na 195 bodov a sťaženie spoločenského uplatnenia za uvedené zranenie bolo ohodnotené na 360 bodov. Táto skutočnosť bola preukázaná nielen jej výpoveďou, výpoveďou svedkov a lekárskeho posudkom, ale aj potvrdením o termíne prvého ošetrenia a charakterom poranenia v dôsledku úrazu. Druhú podmienku, ktorú prvoinštančný súd skúmal bolo, či v čase úrazu boli závady v schodnosti miestnej komunikácie určenej výhradne pre chodcov, resp. závady na chodníku a schodoch, kde došlo k úrazu žalobkyne. Z výpovede žalobkyne, ako aj svedkov Ing. E. B., Mgr. U. M. a U. L. vyplýva, že dňa 16.2.2011 v čase okolo 7:00 hod. nebol chodník a ani schody upravené, pričom boli zľadovatené. K námietke žalovaného k výpovedi svedkyne U. L. súd uvádza, že hoci svedkyňa tvrdila, že v sporný deň bol chodník, resp. parkovisko neupravené, zľadovatené a zasnežené, tak skutočnosť, že chodník a schody boli zľadovatené potvrdzujú aj svedecké výpovede Ing. E. B., Mgr. U. M., ako aj výpoveď žalobkyne. Treťou podmienkou, ktorú súd skúmal bola príčinná súvislosť medzi závadami v schodnosti miestnej komunikácie a vznikom škody.

1.2. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za to, že k poškodeniu zdravia žalobkyne došlo v dôsledku závady v schodnosti chodníka a schodov dňa 16.2.2011. Z výpovedí žalobkyne a svedkov vyplýva, že v čase a na mieste úrazu žalobkyne bol povrch chodníka namrznutý, pričom podľa názoru súdu takýto stav chodníka neumožňoval bezpečnú chôdzu ani pri zvýšenej opatrnosti chodcov. V tejto súvislosti súd poukázal aj na skutočnosť, že chodník a schody, na ktorých došlo k úrazu žalobkyne, podľa výpovede žalobkyne predstavovali prístupovú cestu pre obyvateľov bytového domu na U. č. XX na parkovisko, pričom ďalšou možnosťou bolo použitie plošiny hneď pri vchode pre invalidov, avšak tá býva podľa tvrdenia žalobkyne v zime veľmi šmyklavá, pričom tam nie žiadne zábradlie ani opora. Zaoberal sa i tým, či bolo v medziach možnosti žalovaného ako správcu tieto závady odstrániť, alebo na ne predpísaným spôsobom upozorniť, resp. či závady v schodnosti na príľahlom chodníku a schodoch boli správcom bez prieskumu odstránené v zmysle § 9a ods. 4 Cestného zákona, pričom bolo na žalovanom správcovi preukázanie, že nebolo v medziach jeho možnosti tieto závady odstrániť alebo na nich predpísaným spôsobom upozorniť. Žalovaný v konaní nepreukázal, že závady v schodnosti na príľahlom chodníku a schodoch boli bez prieskumu odstránené a dostal sa tak do stavu dôkaznej núdze. K obrane žalovaného, že riadne zabezpečenie a vykonanie zimnej údržby potvrdzuje aj faktúra ním uhradená spoločnosti MT Service, s.r.o. za zimnú údržbu v mesiaci február 2011 súd uviedol, že z predmetnej faktúry nevyplyva, kedy bola zimná údržba vykonaná a akým spôsobom bola táto údržba vykonaná. Súd sa stotožnil s tvrdeniami žalobkyne, že je nepodstatné či sa žalovaný snažil uskutočniť nejaké úkony k odstráneniu väd schodnosti, keďže podstatou je, že v danej situácii nedosiahol zákonom určený výsledok, a to za podmienok, kedy takýto stav mohol byť objektívne dosiahnuteľný.

1.3. Prvoinštančný súd uzavrel, že z vykonaného dokazovania je nepochybné, že k poškodeniu zdravia žalobkyne došlo v priamej príčinnej súvislosti závadou v schodnosti chodníka a schodov tvoriacich stavebnú súčasť chodníka, v dôsledku ktorej došlo k zmene povrchovej vrstvy chodníka, t. j. škoda nebola žalobkyni spôsobená v dôsledku objektívne neovplyviteľného stavu či povahy pozemnej komunikácie, ktorý predpokladá § 9a zákona č. 135/1961 Zb. v spojení s § 13 vyhlášky č. 35/1984 Zb. pre vylúčenie zodpovednosti žalovaného.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 26. augusta 2020 sp. zn. 15Co/292/2017 medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

2.1. Odvolací súd uviedol, že vo vzťahu k podstatným skutočnostiam uvádzaným žalovaným v odvolaní treba podotknúť, že ide o nedôvodnú argumentáciu s poukazom správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k rozhodnutiu o dôvodnosti nároku žalobkyne.

2.2. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného o nevykonaní ďalšieho dokazovania odvolací súd argumentoval, že súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu; k procesným právam strany sporu však nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Žalovaný namietal, že súd nevykonával ním navrhované znalecké dokazovanie znalcom z

odboru zdravotníctva na preukázanie, či zranenia mohli vzniknúť tak, ako ich opisuje žalobkyňa a nevypočul ďalších označených svedkov (svedka E. X. a svedkyňu F. B.). Podľa odvolacieho súdu, povinnosťou strany je okrem samotného označenia dôkazu na preukázanie jej tvrdení aj povinnosť predložiť dôkazný návrh, ktorý musí spĺňať požiadavku určitosti, aby bolo vždy zrejmé, na preukázanie akej konkrétnej skutkovej okolnosti je dôkaz navrhovaný. Z podaní žalovaného, ktorými navrhoval označené dokazovanie výsluchom navrhovaných svedkov ale nie je zrejmé, na aké okolnosti mali byť navrhovaní svedkovia vypočutí, čím takýto návrh vykazuje znaky neurčitosti (odvolateľ nekonkretizoval akú skutkovú okolnosť mali navrhovaní svedkovia v spore osvedčiť, pričom zo spisu sa nedá ani len vyvodiť na ozrejenie akých skutočností žalovaný týchto svedkov navrhoval vypočuť). Vzhľadom na ostatné vykonané dokazovanie, z ktorého mal súd prvej inštancie dostatočne preukázané miesto pádu a úrazu žalobkyne (výpoveď svedkov, zdravotné správy predložené žalobkyňou), s ktorým dokazovaním sa podľa odvolacieho súdu i presvedčivo vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, sa stotožnil i odvolací súd. Pokiaľ odvolateľ mienil spochybniť vznik zranení žalobkyne (v štádiu konania pred súdom prvej inštancie), bolo jeho povinnosťou predložiť k týmto tvrdeniam také procesne relevantné dôkazné prostriedky (odborné vyjadrenie, prípadne súkromný znalecký posudok), ktoré by k tomu boli spôsobilé, čo však nevykonal pred skončením dokazovania.

2.3. Odvolací súd zdôraznil, že v sporovom súdnom konaní zaťažuje strany povinnosť tvrdenia, povinnosť dôkazná. Bolo na žalovanom, aby vyvrátil skutkové tvrdenia žalobkyne, teda aby svoju obranu proti žalobe podložil i konkrétnymi dôkazmi. Bolo na žalovanom, aby vyvrátil, že v rozhodný deň, v rozhodnú hodinu, spôsobom ako to žalobkyňa opisovala, nehodový (úrazový) dej sa nestal, resp. nehoda sa stala iným spôsobom, resp. iným dejom. Obrana žalovaného v dotknutom smere tak v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ale aj pred odvolacím súdom, zostala iba v rovine tvrdení, v rovine námietok - nepreukázaných. Žalovaný neprodukoval dôkazy opaku, teda takej dôkaznej sily, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť žalobkyňou tvrdené a preukázané zásadné otázky v spore. Tzv. hypotetické okolnosti vzniku úrazového deja tvrdené žalovaným v odvolaní podľa názoru odvolacieho súdu naozaj zostali iba v rovine hypotézy s charakterom tzv. modelových situácií, v rovine dohadov a hypotetických úvah.

2.4. Stotožniť sa nedalo ani s odvolacím argumentom žalovaného o nedôveryhodnosti svedkyne U. L. a o zaujatosti svedka Mgr. U. M.. Skutočnosť, že svedkyňa U. L. sa lieči zo závislosti (podľa slov žalovaného má ísť o závislosť na alkohole a drogách) a je preto nespôsobilá vychovávať vlastnú dcéru, však ešte nespôsobuje bez ďalšieho jej nedôveryhodnosť. Rovnako tak skutočnosť, že svedok Mgr. U. M. je synom žalobkyne, nespôsobuje, že tento svedok je nedôveryhodný. Navyše je potrebné uviesť, že nejde o jediného svedka, ktorý potvrdil tvrdenia žalobkyne. Pravdivosti ich svedeckej výpovede nasvedčujú aj ďalšie svedecké výpovede a listinné dôkazy.

2.5. Napokon z konania, správania, žalobkyne (bolo preukázané, že mala obuv na nízkom opätku), opisu jej cesty, keď najprv šla po chodníku, na ktorom sa jej nič nestalo a až po stúpení na schody, pričom na nich sa nachádzal ľad a v blízkosti nie je žiadne zábradlie ani opora, čoho následkom spadla, ani úvaha žalovaného o tom, že žalobkyňa hneď ako otvorila bránu a zistila, že je na chodníku námraza, nie je dôkazom o neopatrnosti žalobkyne. V súlade s ustanovením § 9a ods. 2 cestného zákona žalovaný by za vzniknutú škodu nezodpovedal v prípade, ak by preukázal, že nebolo v medziach jeho možností túto závalu odstrániť, ani na ňu predpísaným spôsobom upozorniť (liberačný dôvod). Medze možností, v ktorých je správca povinný zabezpečiť odstránenie závary v schodnosti je nutné chápať objektívne, posudzovať teda treba všetky možnosti, ktoré mohli byť využité a vylúčiť len tie spôsoby zistenia a odstránenia závad alebo na ne upozorniť, ktoré sa ukázali objektívne nemožnými (nie je podstatné subjektívne hľadisko správcu komunikácie). Je pravdou, že svedok L. U., konateľ spoločnosti MT Service, s.r.o., ktorá mala na starosti zimnú údržbu, podrobne opísal, akým spôsobom zabezpečujú údržbu ciest, svedok U. M. uviedol, že v daný deň objekt iba kontroloval a svedok L. X. uviedol, že je možné, že práce pri tomto objekte vykonával, no z faktúry uhradenej žalovaným spoločnosti MT Service, s.r.o., za zimnú údržbu v mesiaci február 2011, však nevyplýva, kedy a akým spôsobom bola zimná údržba vykonaná a či bola táto údržba vôbec vykonaná. Podstatou je, že v danej situácii nebol dosiahnutý zákonom určený výsledok. Zodpovednosti sa žalovaný mohol zbaviť jedine preukázaním liberačných dôvodov uvedených v ustanovení § 9a ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb., t. j. že nebolo v medziach jeho možností tieto závary odstrániť, ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť, čo sa ale nestalo.

3. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalovaný. Toto odôvodnil § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a zrušil i medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP žalovaný namietal nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu spočívajúcu v tom, že odvolací súd v odôvodnení uviedol také dôvody procesného postupu súdu prvej inštancie, ktoré zo samotného konania pred súdom prvej inštancie, ani zo samotného odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu nevyplývajú. Odvolací súd tak nad rámec konania pred súdom prvej inštancie a odôvodnenia jeho rozsudku vysvetlil, prečo sa súd prvej inštancie nezaoberal ním navrhnutými dôkazmi (vypracovanie znaleckého posudku znalcom z odboru zdravotníctva, výsluch svedka E. X. a svedkyne F. B.), a to aj napriek tomu, že tieto závery odvolacieho súdu nemali podklad v konaní pred súdom prvej inštancie. Podľa dovolateľa nie je úlohou odvolacieho súdu domýšľať si dôvody, pre ktoré prvoinštančný súd rozhodol vo veci tak ako rozhodol, ani nahrádzať úlohu prvoinštančného súdu. Uvedený postup súdu zakladá zmatečnosť napadnutého rozhodnutia. Žalovaný odvolaciemu súdu vytýka i to, že mu nie je jasné ani odôvodnenie hodnotenia výpovedí ním označených svedkov, keď odvolací súd na str. 11 odôvodnenia rozsudku uviedol: "... súd prvej inštancie správne v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval, že títo svedkovia (poukázanie na konateľa spoločnosti MT Service, s.r.o., zamestnancov, ktorí v deň úrazu vykonali zinnú údržbu, ako aj p. U. M., ktorý následne ešte vykonal po zamestnancoch tejto spoločnosti kontrolu) v sporný deň vykonávali pre žalovaného iba úkony spojené so zinnou údržbou a nakoľko si na ďalšie skutočnosti nepamätali, ich svedeckými výpoveďami sa ďalej nezaoberal...". Zdôraznil, že i svedkovi navrhnutý žalobkyňou vypovedali o rozhodnej skutočnosti s rovnakým odstupom času (po 3 rokoch), ako svedkovia ním navrhnutí. Založenie odôvodnenosti dôkazného bremena žalobkyne výlučne na výpovediach svedkov, ktoré neboli žiadnymi overiteľnými dôkazmi preukázané (relevantné fotografie, sťažnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov o pretrvávajúcich závadách na komunikácii) možno považovať za nepreskúmateľné.

3.2. V súvislosti s § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalovaný ako neriešené právne otázky v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, ktoré odvolací súd podľa dovolateľa riešil nesprávne vymedzil nasledovne: „... a/ kde bolo miesto vzniku úrazu, ktoré je nevyhnutné náležite zistiť pre založenie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, b/ či bola komunikácia závadná Právna otázka bola podľa dovolateľa odvolacím súdom posúdená nesprávne, a to vzhľadom na nedostatočne zistený skutkový stav veci, na ktorý náležite upozornil. Súd nižšieho stupňa neakceptovali množinu predložených dôkazov, ktoré potvrdzovali jeho tvrdenie, že v deň úrazu bola riadne vykonaná zinná údržba. Nesprávnosť riešenia právnej otázky pramenilo z nesprávne zisteného skutkového stavu veci, kedy odvolací súd mal za preukázané výlučne z tvrdení napadnutelných svedkov, že komunikácia bola závadná. Právne posúdenie veci tak odvolací súd prijal nesprávne. Súd nižšieho stupňa sa nesprávne vyporiadali i s otázkou miesta pádu žalobkyne, právne posúdenie uvedenej veci bolo odvolacím súdom v úplnosti nesprávne.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol a priznal jej náhradu dovolacích trov. Poukázala, že rozhodnutia nižších súdov považuje za preskúmateľné, jedinou ich „vadou“ je skutočnosť, že nie sú v súlade s predstavami žalovaného. Vykonalie dôkazov navrhnutých žalovaným (tých, ktoré prvoinštančný súd nevykonali), považuje za nepotrebné. Nie je jej jasné ani to, prečo žalovaný vytýka obidvom súdom vyvodenie nesprávnych skutkových záverov.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 7Cdo/312/2018, 8Cdo/67/2017).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na oprávnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

9. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnene uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

10. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/206/2016, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/158/2017, 7Cdo/312/2018, 8Cdo/99/2017).

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

11. Dovolateľ najskôr uviedol, že prípustnosť dovolania vyplýva z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolateľom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia

vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne uplatnenými námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie (II. ÚS 76/07).

14. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s argumentáciou o nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého odvolacieho rozhodnutia súvisiace predovšetkým s procesom vykonávaného dokazovania. Postupom súdov oboch nižších inštancií bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces tým, že sudy nesprávne a neúplne zistili skutkový stav, nevykonali všetky ním navrhnuté dôkazy, vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili a tak dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam. (bod 3.1.)

15. V súvislosti s námietkou žalovaného, podľa ktorej odvolací súd nad rámec konania pred súdom prvej inštancie a odôvodnenia jeho rozsudku vysvetlil, prečo sa súd prvej inštancie nezaoberal ním navrhnutými dôkazmi (vypracovanie znaleckého posudku znalcom z odboru zdravotníctva, výsluch svedka E. X. a svedkyne F. B.), a to aj napriek tomu, že tieto závery odvolacieho súdu nemali podklad v konaní pred súdom prvej inštancie, dovolací súd upriamuje pozornosť na nasledujúce.

15.1. Nie každé opomenutie dôkazu nevyhnutne automaticky vedie k porušeniu práva na spravodlivý proces. Situácie, v ktorých možno i pochybovanie súdu spočívajúce v opomenutí dôkazu z ústavnoprávných hľadísk akceptovať, môžu nastať v prípade dôkazných skutočností nemajúcich k prejednávaniu veci relevanciu, pretože nemôžu viesť k objasneniu skutočností a otázok podstatných pre dané konanie, resp. môžu byť dokonca i výrazom zdržovacej procesnej taktiky (podporne pozri napr. nálezy Ústavného súdu ČR, sp. zn. II. ÚS 2172/14, sp. zn. II. ÚS 2067/14, resp. rozhodnutia NS ČR sp. zn. 32Cdo/2915/2011, sp. zn. 22Cdo/2055/2020).

15.2. Práve o takýto prípad ide i v posudzovanej veci, pretože sudy oboch inštancií vzhľadom na ostatné vykonané dokazovanie, mali dostatočne preukázané miesto pádu a úrazu žalobkyne (výpoveď svedkov, zdravotné správy predložené žalobkyňou), s ktorým dokazovaním sa podľa odvolacieho súdu prvoinštančný súd i presvedčivo vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť ani to, že ak strana ponúkne, resp. navrhne vykonať dôkaz, je povinná uviesť k nemu skutočnosti, ktoré majú byť týmto dôkazom preukázané, inak sa vystavuje riziku, že navrhnutý dôkaz, z ktorého nebude zrejmé, aká skutočnosť ním má byť preukázaná, nebude vykonaný. A o takýto prípad išlo i v danej veci, keď odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia jednoznačne konštatoval, že z podaní žalovaného, ktorými navrhoval dokazovanie výsluchom svedkov nebolo zrejmé, na aké okolnosti mali byť títo svedkovia vypočutí, čím takýto návrh vykazoval znaky neurčitosti (odvolateľ nekonkretizoval akú skutkovú okolnosť mali navrhovaní svedkovia v spore osvedčiť, pričom zo spisu sa nedalo ani len vyvodiť na ozrejmienie akých skutočností žalovaný týchto svedkov navrhoval vypočuť). Hoci potom súd prvej inštancie žalovaným navrhnuté dôkazy nevykonal, o týchto vznesených návrhoch nerozhodol, a ani neuviedol, prečo tieto navrhnuté dôkazy nevykonal, resp. ich neprevzal pre základ skutkových zistení, podľa dovolacieho súdu nedošlo v posudzovanej veci z uvedeného dôvodu k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

16. Ani námietka nejasnosti odôvodnenia hodnotenia výpovedí žalovaným označených svedkov (konateľ spoločnosti MT Service, s.r.o., zamestnancov, ktorí v deň úrazu vykonali zimnú údržbu, ako aj p. U. M., ktorý následne ešte vykonal po zamestnancoch tejto spoločnosti kontrolu) nemohla obstáť, keďže odvolací súd zrozumiteľne podal vyhodnotenie týchto dôkazov a logicky vysvetlil výsledok tohto hodnotenia (bod 34 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

17. Irelevantná je i tá námietka žalovaného, podľa ktorej založenie odôvodnenosti dôkazného bremena žalobkyne výlučne na výpovediach svedkov, ktoré neboli žiadnymi overiteľnými dôkazmi preukázané (relevantné fotografie, sťažnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov o pretrvávajúcich závadách na komunikácii) možno považovať za nepreskúmateľné, a to pre jej nespôsobilosť založiť prípustnosť

dovolania, keďže sa týka nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. A to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442). Dovolací súd bol preto viazaný zisteniami súdov nižších inštancií podľa ktorých žalovaný nevyvrátil, že v rozhodný deň, v rozhodnú hodinu, spôsobom ako to žalobkyňa opisovala, nehodový (úrazový) dej sa nestal, resp. nehoda sa stala iným spôsobom, resp. iným dejom. Obrana žalovaného v dotknutom smere tak v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ale aj pred odvolacím súdom, zostala iba v rovine tvrdení, v rovine námietok - nepreukázaných. Žalovaný neprodukoval dôkazy opaku, teda takej dôkaznej sily, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť žalobkyňou tvrdené a preukázané zásadné otázky v spore. Tzv. hypotetické okolnosti vzniku úrazového deja tvrdené žalovaným v odvolaní podľa názoru odvolacieho súdu naozaj zostali iba v rovine hypotézy s charakterom tzv. modelových situácií, v rovine dohadov a hypotetických úvah (pozri bod 16 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia).

18.1. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodení skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

19. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje exces, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľky, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty sporových strán, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch považuje za vecne správny. Nad rámec dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku doplnil, z akých dôvodov nebolo potrebné, aby prvoinštančný súd vykonal i ďalšie žalovaným

navrhované dokazovanie s tým, že návrh na vykonanie dôkazu výsluchom označených svedkov bol navyše i neurčitý.

20. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty žalovaného dovolací súd tiež uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej znátočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

21. V ustanovení § 421 CSP je zakotvená záväznosť judikatúry ako nepriama záväznosť vyplývajúca z jej osobitnej povahy, kde rozpor s judikatúrou zakladá možnosť dovolacieho prieskumu. Prípustnosť dovolania je upravená tak, že je toto prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

22. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Civilný sporový poriadok v § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Dovolateľ je povinný uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. V danom prípade žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

22.1. Relevanciu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (rovnako ako v prípade písmena a/ a c/ rovnakého paragrafu, odseku i zákona) má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by naopak bola vyriešená správne, súdy (alebo prinajmenšom ten z nich, ktorý rozhodol v druhej inštancii) by nevyhnutne rozhodli (rozhodol) inak - teda spôsobom pre dovolateľa priaznivejším.

22.2. K spôsobu, ktorým žalovaný v danom prípade odôvodňuje prípustnosť dovolania (bod 3.2.), najvyšší súd uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu v civilnom sporovom konaní spravidla predchádza riešenie celého radu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok s rôznym významom pre rozhodnutie. Na podklade ich postupného riešenia civilný súd niektorým otázkam priznáva relevanciu, iné posudzuje ako bezvýznamné pre svoje rozhodnutie. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť preto v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý

dovolaciemu súdu umožňuje prijať záver o tom, konkrétne o ktorú otázku dovolateľovi ide a či vo vzťahu k nej je daná prípustnosť (a v prípade prípustnosti aj dôvodnosť) dovolania. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (m. m. 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017).

23. V rozsahu dovolateľom nastoleného nesprávneho právneho posúdenia súdmi nižšej inštancie: „a/ kde bolo miesto vzniku úrazu, ktoré je nevyhnutné náležite zistiť pre založenie pasívnej vecnej legitimácie žalovaného, b/ či bola komunikácia závadná“, súdy formulovali svoje skutkové zistenia na základe (predovšetkým) hodnotenia dôkazov. Inak povedané právne významné okolnosti, od ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 CSP), záviseli od skutkového substrátu, ktorého individuálny obsah limitoval aj záver o tom, či existuje danosť nároku žalobkyne práve voči práve žalovanému na náhradu škody na zdraví následkom úrazu. Preto (aj) polemika dovolateľa s posudzovaním miesta vzniku úrazu a závadnosti komunikácie, na ktorej k úrazu žalobkyne došlo, ktorého udržiavanie bolo povinnosťou žalovaného, by bola závislá od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Pri posúdení a hodnotení uvedených východísk (ktorých výpočet nie je taxatívny, pozn.) musia súdy postupovať vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade, a preto nemôžu vychádzať z nejakého univerzálneho zovšeobecnenia, či v určitých striktných hraniciach. Je zrejmé, že žalovaný v danom prípade podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP síce argumentuje nesprávnym právnym posúdením, avšak len v tom zmysle, že ak by prvoinštančný a odvolací súd vyšli zo správne zisteného skutkového stavu (teda ak by vyhodnotili správne miesto vzniku úrazu a stav komunikácie, nedošlo by k založeniu vecnej pasívnej legitimácie žalovaného), nevyhnutne by musel dospieť k odlišnému právnemu posúdeniu, teda k záveru, že žalobkyňou podaná žaloba je voči žalovanému neopodstatnená.

24. Vzhľadom na to, že dovolateľom boli namietnuté skutkové (nie právne) okolnosti, ktoré potom súdy podľa žalovaného nesprávne právne posúdili, inak i bez formulovania právnej otázky jasným a určitým spôsobom, ktorá by dovolaciemu súdu umožnila prijať jednoznačný záver o tom, konkrétne o ktorú otázku dovolateľovi ide (túto môže len predpokladať), dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu vo vymedzenej časti nie je prípustné ani podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

25. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

26. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f/ CSP.

27. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd nerozhodoval, pretože konanie nie je doteraz skončené. Podľa § 262 ods. 1 CSP, ktoré sa v zmysle § 453 ods. 1 CSP primerane použije aj na dovolacie konanie, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Rozhodnutím, ktorým sa končí konanie na dovolacom súde sa rozumie len také rozhodnutie, ktorým sa končí konanie vo veci samej. Dovolací súd tak nerozhoduje o trovách dovolacieho konania v prípade, ak dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí (a ak konanie nebolo už skôr skončené). O trovách dovolacieho konania preto rozhodne súd prvej inštancie v rozhodnutí o uplatnenom nároku.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.